

Dr. R. W. HYNEK :

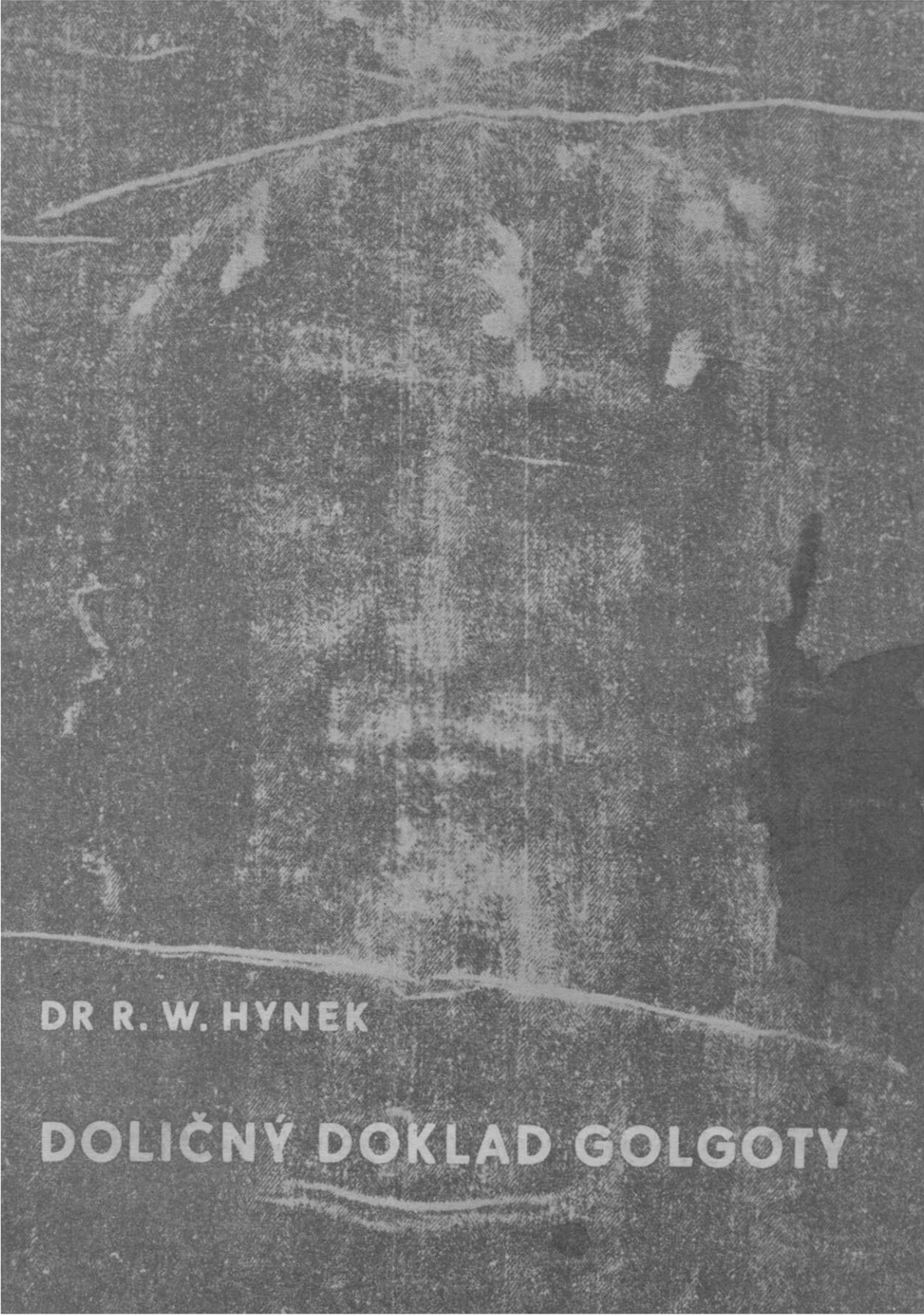
Dolichný doklad Golgoty

(Pravá podoba Kristova. II. přepracované vydání.)

„Jak mnozí se pohorší nad ním,
neboť co jim nebylo vypravováno, uzří,
o čem neslýchali, budou pozorovat.“
(Iz. 52, 14, 15.)

Nákladem Salesiánského chlapeckého domova
v Praze-Kobylisích.

Knihtiskárna Josef Pokorný, Kobylisy.

DR R. W. HYNEK

DOLIČNÝ DOKLAD GOLGOTY

Po mnoha letech smutné opuštěnosti a nezájmu pražské veřejnosti, otevřen byl přičiněním Salesiánů prostý a vkusný empírový chrám sv. Kříže, v Praze II, Na příkopě a odevzdán J. E. nejdůst. zvěčnělým p. kardinálem Dr Karlem Kašparem péči Salesiánů sv. Don Bosca, kteří mají ústav pro chudé chlapce v Praze VIII-Kobyliších. Vnitřně obnovený chrám sv. Kříže představil se pražské katolické veřejnosti v novém čistém rouše a získal si brzy její přízeň a lásku. Trpící Kristus, který upírá svůj bolestný pohled ze vztýčeného kříže nad hlavním oltářem nutí všechny ty, pro něž oběť kalvárská není bezvýznamnou událostí k meditaci o Jeho posledních bolestech, umučení a smrti.

Nemůžeme tedy chtít nic lepšího, než poskytnout příležitost všem, kdož spěchají ve shonu denního života kolem po Příkopech nebo Panskou ulicí, aby se zde na okamžik zastavili a uvědomili si ve zbožném soustředění před Ukřižovaným pravý smysl života, poprosili Krista o trpělivé a záslužné snášení svých životních křížů a načerpali síly k dalšímu svědomitému plnění svých povinností. O, vy, kteří jdete kolem cestou — ta slova opakuje i Váš božský Spasitel — popatřte a vizte, je-li Vaše bolest jako bolestná!

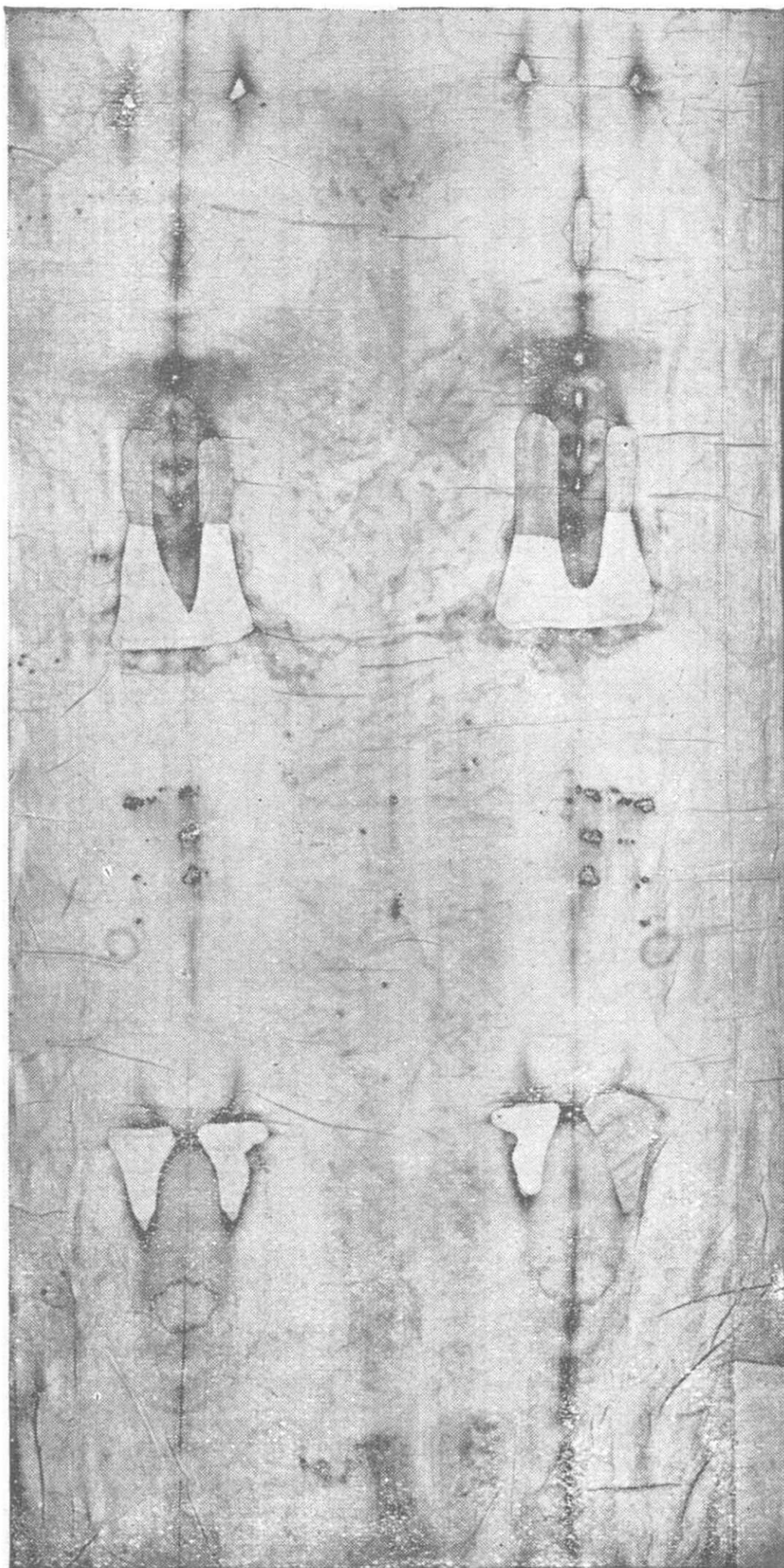
Ve správném chápání bolestí Kristových je i naše životní síla, usměrňující nás snášení nepříjemností životní. Věrná fotografická reprodukce turinského posvátného plátna, v němž bylo zavínuto přeshvaté Tělo Ježíše Krista a na kterém zůstaly otisky Jeho zmučeného Těla, napomáhá nám účinně chápati dokonaleji tajemství bolestí a smrti Kristovy.

Zámý spisovatel Dr R. W. Hynek, který věnoval kopii turinského plátna kostelu sv. Kříže, jehož věrohodnost podrobně a vědecky z lékařského stanoviska prostudoval, připravil pro Vás znova v přepracovaném a zdokonaleném znění brožurku „Pravá podoba Kristova“, již Vám předkládáme pro poučení a k povzbuzení ve zbožnosti.

Čistý výtěžek z prodeje této brožurky bude věnován na zevní opravu kostela sv. Kříže, která se již ukazuje velmi naléhavou, případně bude věnován na výlohy spojené s udržováním kostela sv. Kříže. Jsme jisti, že návštěvníci kostela sv. Kříže a příznivci salesiánského díla pochopí i tentokráte vhodnost i naléhavost podjatého úmyslu a překvapí nás svou obětavostí, za kterou již předem upřímně děkujeme.

Š. Trochta.

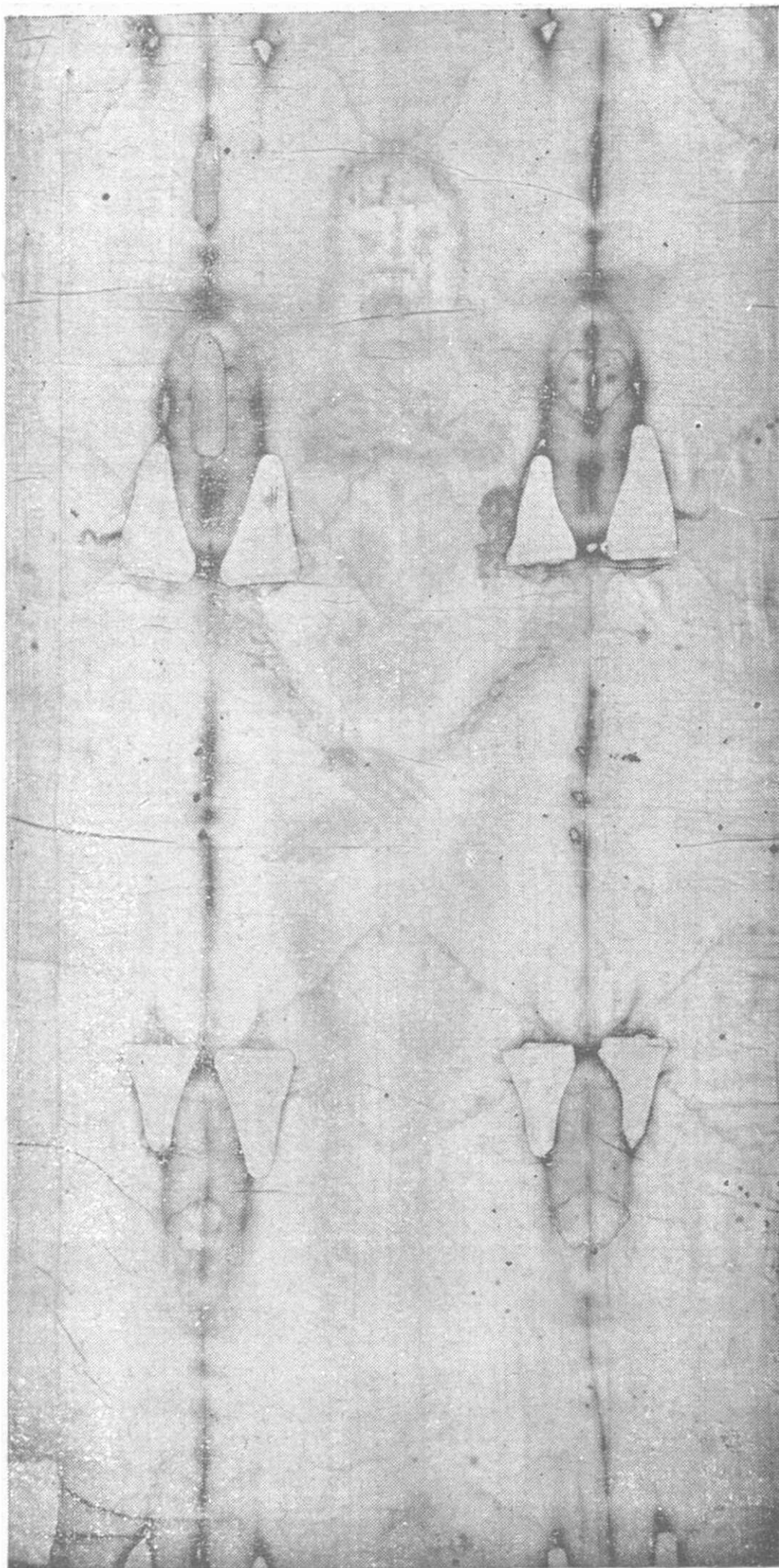
Správa salesiánského díla v Praze
Praha VIII-Kobylišy, Čimická 640.

Zadní strana sv. Rubáše prostým okem pozorována.

Otisky těla Ukřižovaného jsou negativní

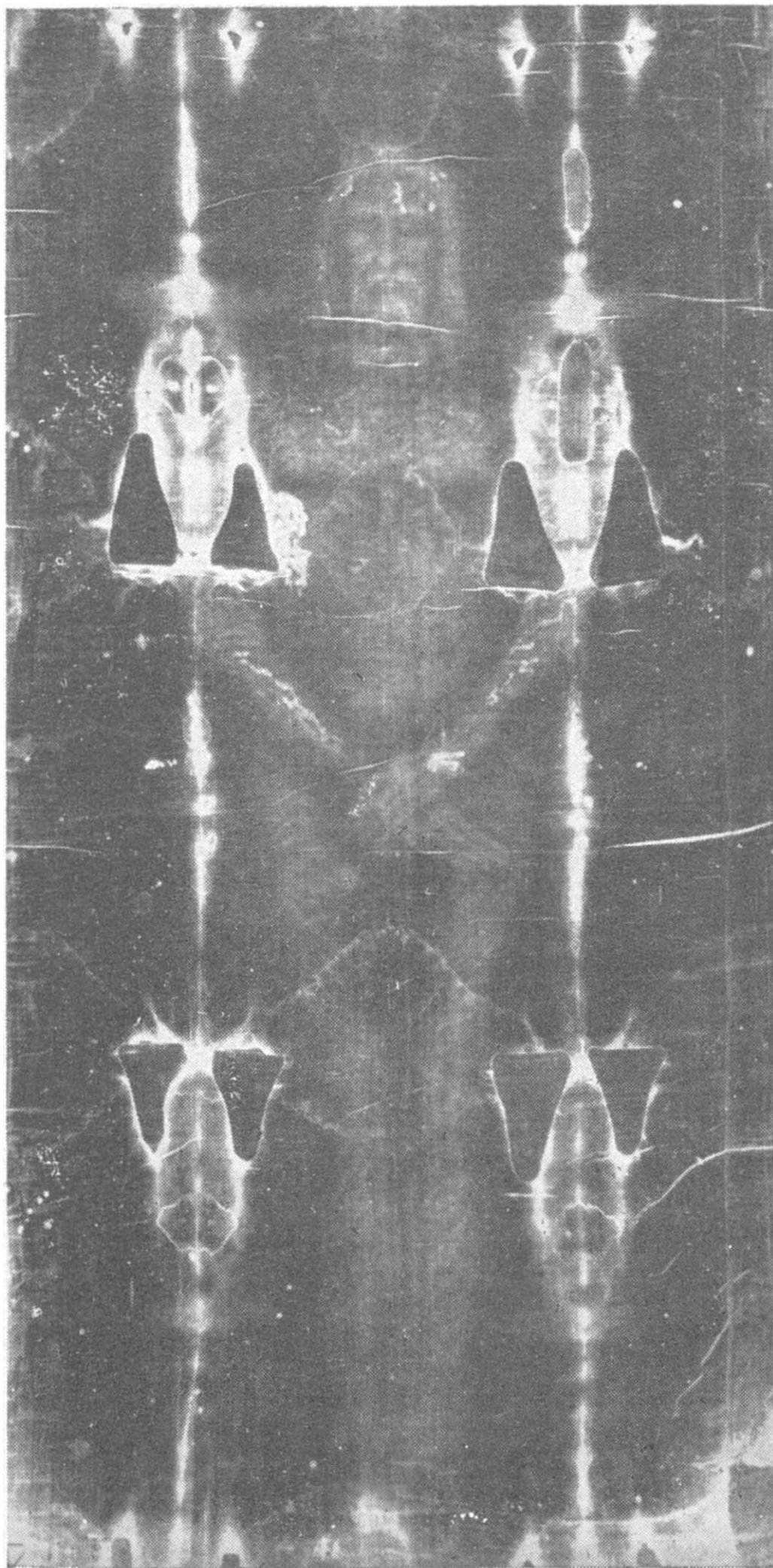
S laskavým dovolením Cav. G. Enrie. — Palisk zakázán.

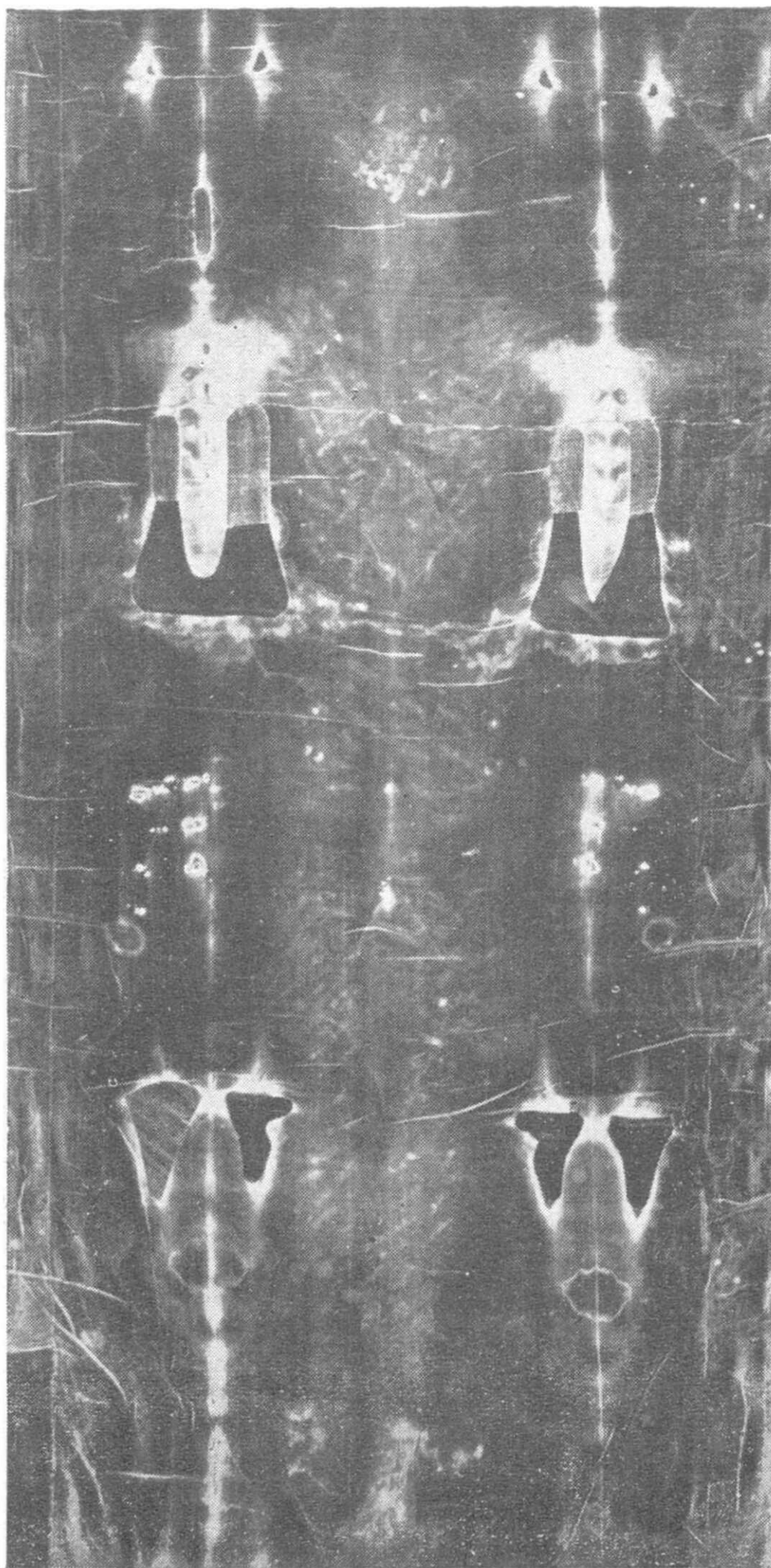
Přední strana sv. Rubáše prostým okem pozorována.

Otisky těla Ukřižovaného jsou negativní

S laskavým dovolením Cav. G. Enrie. — Patisk zakázán.

**Přední strana sv. Rubáše na fotografické plotně.
Obrysy těla Ukřižovaného jsou pozitivní.
Slaskavým dovolením Cav. G. Enrie. — Patisk zakázán.**

Zadní strana sv. Rubáše na fotografické plotně.
Obrysy těla Ukřižovaného jsou pozitivní.
S laskavým dovolením Cav. G. Enrie. — Patisk zakázán.

Copyright by R. W. Hynek M. D.
Prague XII/790.

*Kristu ukřižovanému
a Matce sedmibolestné*

připsáno.

Nihil obstat. Dr. J. Kulač, censor.

Imprimatur. Dr. Th. praelatus Opatrný, vicarius generalis.

PRAGAE, die 16. Octobris 1937.

N. C. 15792.

Věčná Moudrosti, Ty jasný odlesku bytosti
Otcovy, . přetvoř srdce mé silou své draho-
cenné krve . . a celé mé vědomí a moudrost
soustřeď do zkoumání Svých sv. ran tak, abych
nemohl nic jiného chápati, leč Tebe samého,
nic studovati, leč Tvou přebolestnou smrt,
pravou to knihu lásky.

Bl. Jindřich Suso O. P.

VE MĚSTĚ SVĚTCŮ.

Byl jsem před válkou v Turině, v onom staro-
bylém, severoitalském městě, zcela zvláštního
rázu, na březích Pádu, v náručí Alp. Býval hlav-
ním městem Piemontu, odkudž dobytá byla celá
Italie i Řím. Město bývalého panovnického rodu,
který v řadách svých vlastních chová pět blaho-
slavenců. Město, které během posledního století
dalo světu velkou řadu světců, kdežto národ náš
v posledním pětisíciletí nemá ani jediného.

Město samo dýše všude nejen vroucím kultem
Mariánským, soustřeďujícím se v centru města
v nádheře chrámu Consoláty a u salesiánské Sta
Maria Ausiliatrice (P. Maria Pomocnice), ale ci-
zinec vnímá odevšad, že katolicismus je tu vsutku
náboženstvím živým, žitým a životodárným. Ni-
kde snad na světě na jediném místě nenalézá se
najednou tolik, tak velkých a úspěšných institucí

katolické charity, zcela prakticky chápající slova Spasitelova o lásce bliženecké, jako zde v tomto rozkošném koutě zemském na úpatí Alp. Zde tyto ústavy celým řetězem obepínají a svírají město se všech stran.

Nový apoštol národů vyvstal tu. Prostičský kněz, ale rozžhavený láskou Kristovou k nesmrtelným duším, který za posledních 50—60 let svými duchovními syny a dcerami zaplavil okrsek zemský, podmaňuje jej znovu sladkému jhu lásky ke Kristu a bližnímu... Byl to sv. Jan Bosco, zakladatel velké duchovní rodiny Salesiánů, následovníků to sv. Františka ze Sales, biskupa ženevského. Týž byl v r. 1613 zde v Turině a při veřejném uctívání držel ve svých rukách nejdražší skvost města, posv. Rubáš. A byl jím tak podmaněn a zanícen, že každou místnost biskupského domu vyzdobil jeho obrazem.

Vedle sv. Dona Bosca působil tu i sv. Cottolengho a zpovědník prvního světce bl. Don Cafasso, v jejichž šlépějích kráčeli další: Don Rua, Don Andrea Beltrami, Maria Mazarello, Domenico Savio a posléze Giorgio Frassati a jiní. Vedle staršího již blahoslavence Sebastiána Valfré, jsou mohutným nástupem svatosti v tomto městě, což vskutku jest zjevem v našich dnech kromobyčejným. Nedějí se tu sice zázraky zevních uzdravení jako u posvátné jeskyně lurdské.

Ale, což není možno nazvat zázrakem každodenním, když ústav blah. Dona Cafasso, který dnes hostí na deset tisíc mrzáčků, ne-

duživců, přestárých, opuštěných a sirot, postrádá sebemenšího majetku či zajištěných fondů či příjmů. Leč denně z ruky Boží Prozřetelnosti dostává všechny své potřeby k živobytí nutné. Anebo dvanáct Salesiánských ústavů, v nichž tisíce chudých chlapců žije jen z dobročinnosti křesťanské. Opravdu výmluvný doklad věčné životnosti Evangelia.

NEJDRAHOCENNĚJŠÍ POKLAD.

Než, kde a jak vysvětliti původ toho všeho, kde zachytiti zdroj nadpřirozené síly, kterou ovzduší tohoto města je nabito? Vždyť vzácných uměleckých památek, posvátných věcí, reliquií nashromážděno jest jinde v italských městech více než v tomto městě skvostných podloubí... Ale přec v ohledu duchovním honosí se město toto něčím zcela zvláštním a naprosto jedinečným v celém světě. Ve svém středu, mezi katedrálou a palácem královským ukrylo si ve skvostu umění stavitelského do nádherných černých mramorů něco zcela kromobyčejného, celým světem záviděného: Hrobní plátno Spasitelovo, v němž tento do hrobu Josefa z Arimatie uložen, třetího dne zmrtvých vstal...

Tedy vedle sv. Kříže, na němž dokonáno vykoupení naše, památka pro nás na Pána nejceněnější, nejdrahocennější. To tím spíše, protože chová přímé otisky jeho přesvatého těla...

Věc závratného dosahu, tak těžce uvěřitelná, že jen těžko zpočátku i věřící člověk přivyká si

této možnosti. Než byl-li Kristus historickou osobností — jíž rozhodně byl, dosvědčen jsa i ústy pohanských historiků — leží zcela v možnostech přirozených, že nám se mohla dochovati i historická památka po něm, což ostatně sám sv. Kříž dosvědčuje. Ale na rozdíl od vzácné reliquie sv. Kříže, která nám připomíná nejdrahoccennější obět pro naši spásu, reliquie sv. Rubáše mimo posvátnost vyplývající z okolností, že do něj zavinuto bylo nejsv. Tělo Kristovo, má nedostižný význam pro křesťanství: dochovala nám otisky posvátného těla Kristova. Tím doložila jednak historický fakt Kristova umučení, jednak také doplnila zprávy sv. písma o mukách Kristových a jeho fysické postavě.

A snad právě touto okolností existence sv. Rubáše možno spirituálně pochopiti mimořádnost duševního ovzduší „města světců“ Turina.

RUBÁŠ Z HROBU SPASITELOVÁ?

Jakže, jest možno vůbec, aby se nám dochoval? Což nebyl zničen za ta staletí, neztratil se aneb nerozpadl se sám?... Fysická možnost uchování jeho je dána prostě okolností, že dochovaly se našim časům tkaniva na př. egyptská, dvakrát tak stará a že tkáň sv. Rubáše odpovídá jak materiálem i způsobem tkaní starověkým látkám. Pročež i odborníci textilií tuto možnost uznávají a prohlašují.

Ano, v srdci celého Turina na nejposvátnějším

místě dómu, v kapli sv. Rubáše, od Guariniho vystavěné, chová se němý, ale přec nejvýmluvnější doličný doklad naší spásy na Golgotě. Svědek, který oživuje, před oči nám staví a zpřítomňuje slova Evangelii, kterak člen velerady židovské i představenstva magistrátu jerusalémského, Josef z Arimatie,

„když se již připozdilo, neb byl den přípravy, t. j. den před sobotou, dodav si odvahy, vyžádal si od Piláta mrtvé tělo Ježíšovo k pohřbení“. (Mk. 15, 42, 43)

Když pak setník popravčí, zavolaný s Golgoty, hlásil, že probodením srdce mrtvého buřiče a krále židovského byla smrt téhož úředně zajištěna, Pilát vydal mimořádně mrtvolu jeho k pohřbení. Tu:

„Josef nakoupiv plátna a sňav je s kříže, obvinul je v plátno a položil do hrobu, který byl vytesán do skály a přivalil kámen ke dveřím hrobovým. Maria Magdalena a Maria Josefova dívaly se, kam ho položili“. (Mk. 15, 46.)

„A když sobota pominula, Maria Magdalena a Maria Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby, přijdouce, pomazaly Ježíše. A záhy z rána v neděli přišly ke hrobu“. (Mk. 16, 1, 2)

Očitý svědek jak umučení, tak i pohřbení i oslavení Páně sv. evangelista Jan popisuje věc důkladněji:

„Potom Josef z Arimatie žádal Piláta, aby směl sejmuti tělo Ježíšovo. A Pilát dovolil. Přišel tedy a sňal tělo Ježíšovo. Přišel však i Nikodém, který byl přišel k Ježíšovi nejprve v noci, a přinesl smíšeninu myrrhy a aloe, asi 100 liber. I vzali tělo Ježíšovo a obvinuli je prostěradly s vonnými věcmi, jak jest u židův obyčej pochovávat. Byla pak na tom místě, kde byl ukřižován, zahrada a v té zahradě hrob

nový, do něhož nikdo nebyl ještě položen. Tam tedy pro pátek židovský položili Ježíše, poněvadž hrob byl blízko". (Jan 19, 38—42.)

„V neděli pak Maria Magdalena přišla k hrobu ráno, když ještě byla tma a uzřela kámen od hrobu odvalený. I běžela a přišla k Simonu Petrovi a k jinému učeníku, kterého miloval Ježíš, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili“. Vyšel tedy Petr i ten druhý učeník a šli k hrobu. Běželi pak oba spolu, ale ten druhý učeník běžel napřed, rychleji než Petr a přišel k hrobu první a nachýliv se, uzřel prostěradla ležeti, ale nevešel. Tu přišel Simon Petr, jda za ním, a vešel do hrobu i uzřel prostěradla ležeti a roušku, která byla na hlavě jeho, ležeti nikoliv s prostěradly, nýbrž svinutou na jednom místě. Potom vešel i ten druhý učeník, který přišel první ke hrobu a uzřel a uvěřil, neboť ještě nerozuměli Písmu, že musí zmrtvých vstáti". (Jan 20, 1—9.)

JEHO STRUČNÉ DĚJINY.

Tedy tato vzácná, naším srdcím předrahá památka, že by se byla dochovala až na naše časy? Ano! Po 300 let pronásledování křesťanských pečlivě ukrývaná, po ediktu milánském r. 312 vynořila se v Jerusalemě ze svého úkrytu a byla tam dle různých svědectví i uctívána. Známost její zaručeně pronikla jak do Cařihradu, tak i do Říma a Ravenny, kde vytvořila tradiční, jednotný, byzantínsko-nazirejský typ obličeje Kristova a dala základ tradičnímu zobrazování Krista jednotného typu od byzantských ikon počínaje až po naše časy. Po koncilu Efeském r. 438 získána byla císařovnou Eudoxií pro chrámy i poklady císařů byzantínských v Cařihradě. Tamtéž je historiky popisována až do r. 1204, kdy Cařihrad byl IV. výpravou křižáckou dobyt.

Jako část kořisti dostal se sv. Rubáš Páně do Besanconu, kde se choval a ukazoval v tamní kathedrále do roku 1349, odkudž po požáru téže zmizel. Následujícího roku vynořil se v majetku rodu Charny v champagneské městě Lirey. Za stoleté války Francouzů s Angličany probloudil celou Francií i Belgií, až posledním potomkem téhož rodu darován r. 1452 vévodům savojským v Chamberách, v jehož rodovém majetku nalézá se dodnes. V Chamberách byl r. 1532 v posledním okamžiku zachráněn od zničení požárem, který však na něm zanechal stopy ve formě osmi symetrických velkých propálenin po celé délce posvátného plátna, ve dvou řadách se táhnoucích.

V roce 1578 přenesen do druhého sídla vévod savojských, do Turina, kdež dodnes se chová v nádherné kapli, od stavitele Guariniho zbudované. V předešlých staletích býval častěji vystavován veřejné úctě, ale nyní se to děje jen za kromobyčejných událostí v rodě panovnickém. Poprvé, a to na jedinou plotnu fotografickou, zachycen byl r. 1898 amatérem avv. Sec. Pia, což teprve v r. 1931 opakováno vědeckým způsobem odborníkem Cav. G. Enriem, jehož notářsky ověřené snímky ohromily svět. Zavdaly podnět k dalšímu, zvláště lékařskému probádání této záhady, jakož i potvrzení skutečnosti a pravosti této, v křesťanstvu zcela jedinečné památky smrti Kristovy.

ANTICKÉ PLÁTNO A VZNIK OTISKŮ.

Jest to zaručeně antický kus plátna, zdělí 4 m 34 cm, zšíří pak 1 m 10 cm rukodílně utkaný po způsobu starých damašků z čistého lnu, který mezi dvojí řadou symetrických propálenin chová zřetelné obrysy postavy mužské, mezi 30 a 40 lety života, vysoké 185 cm, anatomicky dokonale zformovaného, ztepilého těla. Tyto jsou otisknuty jak zepředu, tak i zezadu. Na jednu polovinu tohoto hrobního plátna byla naznak položena mrtvola ukřižovaného a přes hlavu její přehozena druhá polovina téhož rubáše, čímž mrtvola byla v něm ukryta.

Původ či vznik těchto nadmíru podivuhodných otisků pokoušely se vyložiti čtyři výklady, které nedoznaly však všeobecného uznání. Byla to teorie fysikální jesuity Busnelliho, fysikálně-chemická prof. Vignona, passionisty P. Alessia o vzniku nadpřirozeném. Posléze domněnka roentgenologa dra Caselliho, který vidí v neviditelném vyzařování či irradiaci z těla ukřižovaného důvod vzniku těchto podivuhodných otisků na sv. Plátně turinském. Jelikož pak přísnými pokusy univ. prof. dra G. Judicy-Cordiglia dosaženo shodných otisků oxydací a zářením, staly se předchozí tyto výklady bezpředmětnými.

OTISKY JSOU PŘESNÝM FOTONEGATIVEM OBRYSŮ TĚLA SPASITELOVA.

Leč netřeba se příliš s výkladem vzniku těchto otisků zdržovati, neboť obsahují překvapující po-

znatky lékařské. Dlužno s nimi jako se skutečností počítati a naše vědecká bádání stále více potvrzují jich pravost, t. j. nefalšovatelnost rukou lidskou.

Proto nás zhola neznepokojuje zastaralá a během událostí vyvrácená námitka učeného kanovníka U. Chevaliera, který chtěl tuto vzácnou památku Umučení Páně prokazovati historicky co falsifikát středověkého malíře, před 600 lety vyrobený. Jeho námitku vlastně již vyvrátila první fotografie sv. Rubáše r. 1898 advokátem S. Pia zachycená, neboť ukazuje, že celá plocha sv. Plátna jest dokonalým fotonegativem, t. j. otisky jeví jako deska fotografická obrácené světlo a stíny, jakož i strany. Fotonegativ v přírodě nikde se nevyskytuje. A do objevení fotografického fyzikálně-chemického procesu před 100 lety nikomu vůbec nebyl znám. Tudíž nemohl býti ani nikým napodoben.

Nejnovějšími pracemi zvl. odborníka fotografa G. Enrieho se ukázalo, že nikde nelze zjistiti nejmenší stopy barviva, podkreslování, tahů štětce atd., ani při největších zvětšeninách. Tam, kde otisky povstaly přímým dotykem, na př. vsáknutím krve do plátna, tam se chovají na negativu negativně, na pozitivu pozitivně. Za to všechny ostatní obrysy lidské postavy ukřižovaného zde na turinském Plátně jsou přesným fotonegativem, takže již na fotografické desce a ne teprve na fotografickém papíře nalezáme správná světla a stíny těchto obrysů, jakož i správné strany.

Dále čím důkladněji se věc studuje, tím větší

nemožností ba nesmyslností se ukazuje tvrzení o podvržené malbě středověkého malíře. Neboť především vůbec dosud nikdo, ani nejslavnější malíře nevyjímaje (na př. Albrecht Dürer napodobil sv. Rubáš zcela nedostatečně r. 1516 v belgickém Lierre) nedovedl dodnes zdařile okopírovati tyto otisky tak, jak jsou, neřkuli aby je vytvořil obráceně ve světlech a stínech a stranách tělesných, t. j. ve fotonegativu, což jest věcí neskonale těžší! V tisku nalézá se II. svazek „Muže bolesti“ v němž na podkladě nejzevrubnějších studií vyvrátil jsem historickou námitku podvrženosti kanovníka U. Chevaliera a to pro 10 vědeckých chyb a nedopatření odpůrcí strany, takže jím namítaný padělek, před 600 lety prý neznámým malířem zhotovený, odkázán byl definitivně do říše bájí...

VĚDECKÁ FOTOGRAFIE POTVRZUJE JEHO PRAVOST.

Byla to především vědecká fotografie, která svojí technikou rozluští každý falsifikát písemný, přepisování, radirování atd.

Zde právě rozhodla zcela kladně pro nepodvrženost tohoto sv. Rubáše turinského, takže tato okolnost stala se podkladem dalších vědeckých studií. Především věda metodou soudnělékařskou potvrzuje, že zde se jedná o osobu Kristovu, za druhé odhaluje nám, jak asi Kristus fysicky vypadal a jak bolestné bylo jeho umučení.

Dosud nikde ať v učených spisech teologických

anebo i v sebe slavnějších výtvorech literárních nebyl nám nikým podán dostatečný a správný popis anebo výklad skutečného utrpení a přehořké smrti Kristovy na Golgotě. Zejména stále nerozřešenou zůstávala lékařská záhada o krvi a vodě, zároveň vyšlé z boku Spasitelova (Jan 19, 34, 35)! Anebo o příčinách smrti ukřižováním. nejkrutějšího to starověkého trestu, vyhrazeného jen otrokům, nejtěžším zločincům anebo buřičům, povstalcům, který býval tehdy po stech a tisících praktikován, uváděla se dosud mínění více než nedostatečná. A nebylo také vůbec možno někde započítí s badáním o této věci, neb po 16 posledních století nebyl nikdo ukřižován tímto starověkým a příšerným způsobem.

PŘEKVAPUJÍCÍ LÉKAŘSKÉ OBJEVY OD R. 1935—1945.

Teprve tyto záhadné otisky umožnily nám lékařům učiniti překvapující a zcela nečekané objevy i na věci 19 století staré, jakou jest umučení a smrt Páně! Teprve v únoru r. 1935 uveřejnil o tom pařížský chirurg Dr. P. Barbet svůj první výzkumný spis. První popsal přesný způsob — a jediné lékařsky správný — ukřižování těla zde otisknutého, jakož podal i vědecky uspokojivý výklad evangel. Jana 19, 34! O dva měsíce později vyšla moje původní práce o příčinách smrti ukřižovaných a na Golgotě zvláště, v turinské „Rivista dei Giovani“. Týž rok uveřejněno „Umučení Páně“, které dosud celkem bylo vytištěno ve 14 řečech.

V roce 1936 ohlásil římský univ. prof. Dr. Gedda svoje lidoznalecké výzkumy stran lidské osobnosti tu se vyskytující. Vedle německého díla „Golgotha, Wissenschaft und Mystik“ vyšlo obšírnější zpracování tohoto tématu co „Kristova tvář a muka“. Vrcholnou studií o Golgotě pak z nových hledisek historicko-lékařských i Písma sv. jest letos publikovaná kniha „Muž bolesti“ (Iz. 53, 3). První její svazek „Revoluční ráz dob Kristových“ odhaluje dosud málo známé politickovojenské pozadí Golgoty. Druhý svazek (v tisku) obsahuje obhájení pravosti posv. Rubáše, přesný lékařský obraz Umučení Páně, které žalmistou Páně 1000 let napřed bylo viděno i prožito. Přesným měřením získaná data (univ. prof. Judica z Milána) prokazují dokonalou krásu těla Spasitelova jakož i Majestát jeho Tváře.

Obsahuje dále výsledky badání jiných vědců jak z Italie, Francie i USA, zvláště pak úspěchů Sjezdu těchto badatelů z r. 1939 v Turině, jehož zlatým hřebem bylo pokusné dosažení shodných otisků v ústavě soudního lékařství v Miláně prof. Dr. Judicou, jakož i nejrozhodnější odmítnutí odborníků dějin umění (Prof. Cecchelli, Cognasso i Viale), že by otisky muže na posv. Rubáši mohly býti malbou.

NE PŘEDSTAVA, ALE SKUTEČNOST!

V zcela jiném, nebývalém světle jeví se nám pojednou vše, co s Golgotou nějak souviselo a

zcela matně a nedostatečně bylo vědou tlumočeno aneb pouze naší fantasií ponecháváno. Na tomto sv. Rubáši turinském, v otevřené to knize Umučení Páně, napsané skutečnostmi, nikoliv však písmenami řeči lidské, zachycenám byla nejúplnější a nejdrtivější Cesta Křížová!! Nelze se diviti, že někteří nadšenci zovou sv. Rubáš „ilustracemi evangelií“, či dokonce „pátým evangeliem“!

Vším právem o tom napsal P. J. E. Urban O. F. M.: „vědeckým způsobem odhalují se nám tu dosud neznámá a nepředstavitelná muka našeho Spasitele na kříži, jež čteme viditelným způsobem zaznamenána krvavými stopami na sv. Plátně turinském.

Uvažujeme-li o utrpení Páně, nečiníme jinak, než že si je hledíme představit. Ale zde si nepředstavujeme, zde vidíme to, co předstihuje všechny představy“! a „co nyní různými badateli lékařskými nade vší pochybnost bylo zjištěno“. Dodávám po 10 letech!

Nikde skutečněji, pravdivěji a způsobem nitrem více otřásajícím nebyly zachyceny, či dokonce v jediný obraz shrnuty všechny hrůzné okolnosti Umučení Páně v jejich prosté, tím výmluvnější však realitě, než zde na tomto sv. Plátně! Vidíme tu do poslední písmenky splněna všechna proctví, všechny příslušné žalmy a místa Evangelií. Dle zásad soudního lékařství věru nemůžeme ani vteřinu býti na rozpacích, že ty o otisky — dle naprosté přesnosti zákonů přírodních i

nadpřírodních registrující věci se tu odehravší — nepatří a nemohou vůbec patřiti nikomu jinému, než Kristu Ježíši Nazaretskému, na Golgotě za nás Ukřižovanému!

PROROCTVÍ I EVANGELIA SE ZDE DOSLOVNĚ VYPLNILA.

Vizme jen děsné ztýrání přesvatě Tváře!
Což nebylo o tom prorokováno:

„Tělo své vydávám katům a líce své rváčům:
Obličej svého neodvracím od těch, kteříž mi
lají a plijí na mne“. (Izaiáš 50, 6.)

Vizme dále krvavé stopy trnové koruny,
nejzběsilejší potupy, kterou soldateska římská
postihnouti mohla mesiášský úděl Kristův:

„Utrhají mi, až mi srdce puká, nemocen jsem
Čekám, kdo se ustrne nade mnou, však marně,
kdo by mne potěšil, toho nenalézám!“

Žalm 18, 20, 21.

Obdivuhodné nové okolnosti této nejkrajnější
pohany Spasitelovy, přinesla moje poslední kniha
„Muž bolesti“ I. sv., pročtěž tam odkazuji. Tento
spis v II. sv. obsahuje rovněž zcela přesné údaje
o nesení celého kříže Spasitelem na Golgotu a ne pouze příčného břevna. Jest to rána
na pravém rameni, zde otisknutá, která
zřejmě svědčí o krutosti zvyků starověkých, dle
nichž odsouzenec sám musil si donést nástroj

své popravy na popraviště. Oproti novějším názorům přikláníme se po přesném zjištění soudního dvora Pilátova (vedle hradu Antonia) opět k tradiční cestě křížové, která probíhala směrem západním (z Lithostrotu) na horu lebek, Golgotu a ne severním (z bývalého paláce Herodova).

Co říci o tom příšerném zbičování, které nebýt těchto zdrcujících otisků, jsme si vůbec nikdy nedovedli ani představit, ačkoliv starověcí spisovatelé nám dostatečně naznačovali krutost toho trestu, odsouzenec veškeré cti zbavujícího. Tedy ani tělesně, ani duševně nemohl Kristus zakusiti větší potupy a muk, většího zneuctění! Teprve po rozluštění otisků turinského plátna chápeme, že ne nějak obrazně, ale doslovně bráti dlužno slova prorokova:

„Hlava všechna jest bolavá a srdce všechno choré.
Od paty do temene nic není
zdravého na tobě:
samá rána, modřina a oteklina,
jež nemá obvazku, léčení,
oleje hřejivého“.

(Isaiáš 1, 5, 6.)

Ano, člověk tak děsivě zmučený vskutku :

„podobu neměl, ani krásy, bychom naň patřili,
neměl vzhledu, bychom kochali se v něm.

Povržen byl a nejposlednějším z lidí. Byl mužem bolesti, zakusivším utrpení, před jakým si lidé tvář svou zastírají.

Tupen byl, že nic jsme si ho nevážili...

My pak měli jsme ho za malomocného,
zbitého od Boha a sklíčeného.

Ale on byl raněn pro hříchy naše.
roztlučen byl pro nepravosti naše
Obětoval se, protože sám chtěl
a neotevřel úst svých". (Isiáš 53, 2—5, 7.)

Doslovně jako malomocenství příšerným bylo toto zbičování, jímž nerozhodný Pilát naposled chtěl zapůsobit na lidský soucit rozvášněných davů židovských, aby místo Barabáše, „lotra znamenitého“ čili „vůdce povstalců židovských“ propuštěn byl Kristus — Mesiáš Israele. Ovšem nadarmo.

Správně tvrdí sestry Klarisky které r. 1534 spravující propálený sv. Rubáš, mohly po čtrnácte dnů z bezprostřední blízkosti pozorovati tyto otisky, že „rozdílnost ran svědčí, že biřiči, Krista bičující, používali nejméně dvojích nástrojů: trnitých metel a řemení s olovem. Stopy těchto ran jsou tak četné na hrudi a břiše, že stěží lze nalézt místo velikosti špendlíkové hlavičky, které by nebylo zraněno. Kříží se navzájem a rozprostírají se po celé délce těla až na plošky nohou“.

DOKUMENT LÉKAŘSKÝ O UKŘIŽOVÁNÍ.

První pohled na tyto otisky těla, anatomicky naprosto dokonale krásného, působí divným, ba zarážejícím dojmem. Jest tu zřejmě patrna prkená ztuhlost všech údů, absolutně přirozená a skutečná, žádným malířem ve své správnosti nenapodobitelná. Posmrtná krev z probodeného boku a srdce vyteklá a pak po snětí s kříže na

bedra se vyřinuvší, jest oku lékařovu svědectvím, že tato smrtící, až mrtvole zasazená rána, nebyla příčinou skonu bezduchého těla, nýbrž spíše malé rány v zápěstích a probitých nohách zepředu i zezadu, které svědčí nejvýmluvněji o použití popravního prostředku: ukřižování. Tatáž, hlavně bederní krev svědčí nevývratně o proboděném srdci, jakož jest i zárukou smrti před tím nastalé.

Podobné otisky nenacházejí se na žádném z obalu oněch desetitisíců mumií, které se nám dochovaly. Proč právě v jednom jediném případě se vyskytly, a to ještě při popravě, která dle výroku římského právního zástupce Cicerona byla „trestem smrti nejkrutějším a nejohavnějším“?! Pouze nejhorší zločinci z otroků a buřiči bývali křižováni! Na odstrašení jiným ponechávána jejich mrtvá těla za kořist divokým ptákům a psům. Nanejvýš bývali někde v jámě zahrabáni. Ale tomuto zde ukřižovanému prokázána posmrtná pocta drahými mastmi, kořením i plátěným rubášem. A přece Kristus vlastně byl na smrt odsouzen co buřič lidu, a to na kříž. Když velebnějším selhaly všechny ostatní žaloby, toto jediné obvinění mělo pro ně konečný úspěch. Snad u vědomí vyprovokované justiční vraždy bylo dáno Pilátem povolení k pohřbu bezduchého těla Ježíšova. Pravdu mělo tudíž proroctví

„Obchvatmě spravedlivce, ježto jest nám na obtíž,
protiví se skutkům naším.
vytýká nám přestoupení zákona . .

Udává, že má znalost Boha
a synem Božím se nazývá .
Zvědme, jaký bude konec jeho . . .
k smrti nejohavnější odsudme ho!"

(Moudrost 2, 12—20.)

Přesné vyličení všech lékařských pozorování, objevů a vědeckého zjištění nejzajímavějších okolností děsného dramatu Golgotského ve všech podrobnostech chovají výše uvedené spisy.

Jen tolik chci podotknouti, že není možno potlačit obdiv a dojetí, s jak hrůznou přísností ve všech okolnostech vyplnila se do poslední písmenky slova žalmstva o čire nepředstavitelném utrpení Kristově na potupném dřevě kříže:

„Já pak spíše červ jsem nežli člověk,
pohanění lidí a povrhel chátřů.
Všichni, kteříž mne vidí, smějí se mi,
šklebí ústa a potřásají hlavou
jako kdybych z vody byl, roztékám se,
rozvazují se mi všechny kosti,
jako vosk se mi rozplývá srdce v těle.
Vyprahla jako střepina má síla
a můj jazyk k ponebí přilnul . . .
Ano, do prachu mrtvých ukládáš mne .
a rota lidí zločinných mne obléhá.
Zbodli ruce mé i nohy moje,
mohou sčítat všecky kosti moje . . ."

(Žalm 21, 7—9, 13—18.)

Nelze věru pro lékaře nalézti výstižnějšího a příšerné skutečnosti lépe odpovídajícího vyličení zoufalých, naprosto beznadějných zápasů ukřižovaných o vzduch, o život, než jest toto zde.

Na mučidle kříže „život uniká kapka za kapkou“ (Seneca), takže s plným vědomím v strašlivých bolestech ukřižovaní pouze od smrti očekávali konečné vysvobození z nevyslovitelných svých útrap. Tuto hrůzu příšerného, pomalého umírání vyjádřil opět žalmista Páně slovy:

„Zachraň mne, ó, Bože, neboť vody, derou se na mne, že již o život mi jde.

Zabořen jsem ve hlubokém bahně, jež nemá dna, by bylo lze na něm postát.

Dostal jsem se do prohlubně mořské, takže přival mne zaplavuje.

Unaven jsem voláním, hrdlo mi chraptí. oči hasnou touhou po mém Bohu . . .“

(Žalm 68, 1—4.)

Teprve v tomto osvětlení chápeme přesně otisky sv. Rubáše turinského a jasně rozumíme, že tato proroctví o Spasiteli bohužel nebyla obrazně řečena, nýbrž vyjadřovala holou a krutou skutečnost. Dokonce i taková shoda s nimi jest dochována, že osobě ukřižované, zde otisknuté, t. j. našemu Spasiteli, nebyly zlámány žádné kosti. Tato okolnost byla v proroctvích stále zdůrazňována. Na ni i sv. Petr v proslulém svém kázání letnicovém upozornil. Zdůraznil i to, že Bůh „svatému svému nedá (v hrobě) zakusit porušení“ (Žalm 15, 10). Neboť tyto otisky či obrysy postav zepředu i zezadu mohly se, jak chemicky bylo prokázáno, vytvořiti při působení výparů mrtvoly na aloe a vonné směsi sv. Plátna pouze 36 až 40 hodin trvajícím.

Jinak by jimi napuštěná plátěná tkáň byla zhnědla a celkově zčernala jako u mumií egyptských! Tudíž mimoděk svědčí sv. Rubáš i o zmrtvýchvstání Páně!!!

Životní mé dílo „Muž bolesti“ II. sv. 4. díl sebralo a srovnalo tato proroctví i žalmy v jedinečnou lékařskou studii vnitřních zážitků Golgoty, které žalmista Páně věc tuto nazírající, sám osobně tisíc let před Kristem prožíval!!

Není úchvatnějších aniž drtivějších — přitom lékařsky správnějších — nad tyto verše duši v prach srážející a hned k nebesům povznášející, nad tato místa Písem svatých...

CÍRKEV I A SV. RUBÁŠ.

Ještě jedna důležitá otázka bude zajímati čtenáře tohoto spisku, zvláště pak věřícího katolíka: Co tomu říká Církev? Co věda theologická? Pro sv. Církev otázka pravosti této převzácné památky Umučení Páně především není žádným dogmatickým článkem víry, aniž nějakou důležitou otázkou mravů, aby výslovně a s učitelského stolce Petrova musila rozhodovati. Lze tudíž každému katolíku svobodně zaujmouti kladné či záporné stanovisko vůči autentičnosti tohoto posvátného turinského hrobního Plátna. Ovšem musí pro oboje míti dostatečné vědomosti a důvody.

Proto Církev moudře přenechala otázku pravosti k rozhodnutí odborníkům příslušných vědeckých odvětví, neboť nepotřebujeme věřit to, co můžeme uznanou metodou vědy bezpečně zvědět.

Co se týče bohovědných učenců, zejména katolických na počátku našeho století, kdy ještě neexistovala dnešní průkaznost vědecké fotografie aneb nejnovější objevy lékařské, následovali mnozí bezmyšlenkovitě a nekritecky zamítavé hledisko kanovníka Cheveliera. Leč v posledních deseti letech uveřejněné nové důkazy a skutečnosti, svědčící pro pravost tohoto sv. Rubáše turinského, nabyly taková váhy a důležitosti, že toto odmítavé stanovisko stalo se neudržitelným. Pročež III. díl (lékařský) II. sv. „Muž bolesti“ žádá rozhodnou rehabilitaci této Reliquie Umučení Páně.

Tento požadavek má další opodstatnění okolností, že katoličtí odpůrci posv. Konventu turinského prostě zamlčeli co nejpríznivější postoj Říma k této Památce. Toto stalo se neodpustitelným prohřešením a nesmírnou újmou jejich vědeckého věhlasu. Mohl jsem zjistiti dosud pět breve pravých římských papežů (Sixtus IV., Julius II., Klement VII. římský, nikoliv vzdoropapež Klement VII. avignonský), Řehoř XIII. a Klement VIII., udílející úctě této Reliquie plnomocné odpustky. Rovněž papež Benedikt XIV., uznaná autorita v mimořádných posvátných věcí,

ve své proslulé knize o blahořečení sluhů Božích dokonce prohlásil: „Tato zvlášť proslulá památka sv. Rubáše chová se v městě Turině a papežové dosvědčili, že jest totožnou s oním hrobním plátnem, v němž Kristus Pán byl zavinut!“

Posléze řadu as třiceti římských papežů, plně uznávajících tuto převzácnou Reliquii důstojně zakončuje zesnulý již papež Pius XI., archeolog a badatel světové pověsti. Týž nejenom modlitbičku úcty posv. Rubáše turinského obdařil 500 dnů odpustků, ale veřejně 6. září 1936 v audienci na Castell Gandolfo prohlásil o fotografiích Tváře z této Památnosti:

„Jsou to obrázky božského Spasitele — lze říci nejkrásnější, nejdojemnější, a nejmilejší, jak si je jen můžeme představit. Pocházejí přímo z onoho tajemného předmětu, který — a to lze dnes pokládati za prokázáno — není dílem rukou lidských t. j. z posvátného turinského Hrobního Plátna. Řekli jsme „tajemného“, neboť ještě mnoho nevyjasněného obklopuje tuto posvátnou věc, která jistě jest svatá jako žádná jiná. Zcela pozitivně je jisto, — a to lze říci — i když nepřihlížíme k jakékoliv myšlence nebo představě křesťanské víry a zbožnosti, — že není dílem lidským“.

I závěrečnou otázku čtenářovu zodpovím: Jest vůbec možným, ať nedíme zázrak, že by-

chom po 19 stoletích obdrželi pravou podobu Kristovu, dokonce fotografickou? Ano, neb žijeme v době, kdy mnohé, co před 20 lety se zdálo vyloučeným aneb fantastickým, dnes již dávno slouží veřejné potřebě, na př. radio, radar, televise a pod. Ostatně tuto možnost dne 11. prosince 1934 samo „Večerní České Slovo“ přineslo a tím mne k důkladnému studiu této otázky přimělo, zač jsem mu zvlášť povděčen.

KRISTUS ZJEVIL SE NÁM ZNOVU.

Což před 20—22 lety ještě neozýval se v nádherné Papiniho knize „Život Kristův“ v závěrečné modlitbě ke Kristu srdcervoucí výkřik autorův po novém příchodu Páně? Což tam nevolal:

„Potřebujeme tebe, tebe jediného a nic jiného.

Všichni tebe potřebují i ti, kteří toho nevědí...

Víš, jak veliká je zvláště v této době potřeba tvého pohledu a tvého slova. Sám jsi přišel, abys světu přinesl spásu.

Chceme jen tebe, tvou osobu, tvé ubohé tělo probodené a zmučené... chceme vidět ty oči, které pronikají stěnami prsou a srdcem a hojí...

Chcme slyšeti tvůj hlas . . . Nikdy nebylo poselství tvého tak třeba jako dnes.

Lidé vzdalující se Evangelia, našli jen zoufalství a smrt.

Ale my poslední očekáváme tě“.

Ano, našemu věku skepse, nevěry a výhradně jen uznávané vědeckosti bylo zůstaveno, aby právě teď, a to prostředky, které kdysi co nejurputněji víru potíraly, dosaženo bylo nesmírného obohacení a povzbuzení našich náboženských citů k Pánu objevením jeho zaručeného fotografického portretu v okamžiku právě dokončené velekněžské oběti golgotské!! A nekonečná, všechny naše pomysly překonávající láska Kristova k nám stala se všem viditelnou, ba přímo hmatatelnou na těchto přepodivných otiscích sv. Rubáše!

A to právě teď po překonání nejděsnějších útrap II. světové války, kdy třeseme se přímo hrůzou a strachem před novou, nejpríšernější apokalyptickou III. světovou válkou s její atomovou pumou.

Tuam Sindonem veneramur Jesu, tuam sanctam recollimus Passionem. Tvůj rubáš uctívající Ježíši, duchu svému znovu oživujeme Tvoje svaté Umučení. Vskutku: "

»Přesvaté Plátno turinské zve nás, abychom

žili v lásce Kristově. Vyzývá nás, abychom ze své duše učinili podobné plátno, jež by Ježíše v sobě objalo. Plátno vydechující vůni ctností, jimiž se člověk stává vnímavým k vyzařování Lásky Kristovy, který bez ustání usiluje vytvořit v nás obraz Svůj...»

Ing. Gerard Cordonnier.

V tomto obdivuhodném, moderní vědou nám právě odhaleném či přímo zjeveném sv. Rubáši turinském spatřili jsme právě takovéto poselství Pána našeho. Po čem bezvysledně 19 věků křesťanských toužilo a čeho si nejúsilovněji přálo, dostalo se nám. Neboť, když tělo zde otisknuté, metodou soudního lékařství poznáno tu bylo co tělo Kristovo, všim právem neoddělená hlava téhož těla jest a musí býti Spasitelovou!

Jaká radost, jaké opojné blaho a vnitřní, hřejivé štěstí! Ano, v našich dobách nejhorších, plných nejistoty, zmatků, úzkosti v očekávání věcí příštích, které hrozí smetením bílého lidstva s povrchu země, přišel k nám tak ořka opět náš Pán! Přišel, aby nevěřícím Tomášům znova ukázal zmučené svoje tělo, zbožené ruce a nohy... Přišel nás nevýslovně potěšit a posílit svojí Božskou Tváří!! Skutečnou, pravou, uchvacující.

Nebude opět jeho volání marným?!!

MAJESTÁT BOŽSKÉ TVÁŘE.

Jen nedokonale vystižena byla nesmírná ušlechtilost, úžasná vyrovnanost, dobrota a láska tak veliká, že vzdor příšerným mukám, právě vytrpěným, rozlévá v rysech svých jen odpuštění, milost a něhu snoubící se s přehlubokým smutkem... jen nedokonale zachycena byla ve sv. Roušce sv. Veroniky, která každopádně chová pravý typ tváře Kristovy a jest starodávnou kopií této tváře ze sv. hrobního plátna turinského, což se mi právě podařilo fotometricky prokázati. Než přes to, jakých milostí a duševních dobrodiní dostávalo se horlivým jejím ctitelům!

Vzpomeňme jen Toursu, kde v klášteře karmelitském a od muže svatě pověsti Leona Duponta v polovině minulého století uctívána byla tato sv. Tvář a napomáhala k množství zázračných věcí. Odtud tato zbožná úcta dostala se také na Karmel v Lisieux. A „rajský kvítek“ tohoto kláštera, sv. Terezička od Ježíška vyvolila sobě co druhé klášterní jméno přívlastek od „Božské Tváře“. V knize „Mysteria Božské Tváře“ zabýval jsem se obšírněji tímto zdrojem, dynamem takřka závratné, při tom tak lidsky prosté svatosti této kromobyčejné světice.

Již sama její modlitbička k této nezapomenutelné, ztýrané, přes to tak vznešené Tváři Páně jest něco zcela prostého a přec zas nádherného:

„Ó, Ježíši, kterýž ve svém utrpení povržen byl a nejposlednějším z lidí. „mužem bolesti“ (Isaiáš 53, 3), uctívám Tvou Božskou Tvář, na níž se odráží krása a něha Tvého Božství. Tvář, která se pro mne stala tváří „malomocného“.

Než pod těmito znetvořenými rysy znamenám Tvou nekonečnou lásku a hořím touhou Tě milovati a k tomu přispívati, abys byl milován ode všech lidí.

Ó, Ježíši, Tvoje Tvář přesvatá jedinou jest krásou, která blaží duši moji..., mileráda zde na zemi chci se vzdáti sladkosti Tvých pohledů, ale prosím Tebe snažně: vtiskni Božský obraz Svůj srdci mému a rozpal je Svojí láskou, abych ji brzy strávena byla a tak již dosáhla možnosti patřiti na slávu Obličeje Tvého“. Amen.

Papež Pius X., dne 13. února 1906 obdařil ji 300 dnů odpustků (toties. quoties).

Závratné hlubiny a nebetyčné výšiny skryty jsou v této, prazvláštní kouzlo a moc vyzařující Božské Tváři! Prostě uchvacuje, podmaňuje, až docela ovládne každého, kdo jenom několik dlouhých pohledů zaníceně jí věnoval. Zanedlouho ztratí zájem o jakýkoliv sebe slavnější či umělečtější portret Kristův... jen tento jediný opanuje zcela mysl, duši, srdce člověka, jen trochu duchovně žijícího! A to jest zkušenost všeobecná...

Viděl jsem nesčíslné množství Kristových hlav. Viděl jsem vrcholné výtvary nejgeniálnějších malířů Rafaela, Michelangela. Grecca, Tiziana, Velasqueze atd., atd. Jak bezvýraznými téměř připadají u porovnání s touto jedinou a pravou Tváří!! Příslušná fotomontáž II. svazku

„Muže bolesti“ sama to prokazuje. Jak by bylo lze rukou lidskou zachytit to, co se již vymyká řádu přirozenému, na př. Majestát Věčného Života, který na okamžik zdřimnul v objetí smrti, aby však ji. ihned přemohl a vítězně samojediný o sobě říci mohl: „Aj, já živ jsem, kterýžto byl mrtvý. Aj, já živ jsem až na věky věkův“! Zjev 1, 18.)

Jako u apoštolů do Emaus jdoucích, samo srdce naše poznává v těchto úchvatných rysech svého Spasitele, Krista Evangelii, Tvář Boho-člověka!! A v obrysech otisků těla Ukřižovaného z posv. Rubáše turinského zjišťují universitní odborníci anthropologickým měřením naprostou souměrnost a krásu, převyšující jakoukoliv rasu lidskou.

ZDROJ ZBOŽNOSTI, PODMAŇUJÍCÍ KRÁSOU.

Tato lidské ruce nedostižitelná a slovem lidským nepopsatelná krása nadzemská spolu s Umučením Páně, celému Rubáši vrytým, jest jedinečnou pomůckou k rozjímání přehořkého Utrpení Páně! A kratičké již rozjímání Křížové Cesty, která tu celá jest obsažena, odměňuje Církev sv. plnomocnými odpustky!!

Umučení Páně, zvláště zde dle skutečnosti samotné prožívané, ba přímo hmatatelné, stává se mocným prostředkem exercičním pro usměrnění duší našich znovu k Bohu! Sama nekonečná Láska zve a vybízi nás k opětování.

Volá nás Golgotou k zanícení duší, k rozplamenění srdcí a k posvěcení naší veškeré bytosti velkou Láskou k onomu za nás Ukřížovanému! Volá nás k smírné oběti a odevzdání se zcela této Lásce v naprosté důvěře v Boha. Úžasná duchovní cestička sv. Terezičky od Ježíška a Božské Tváře otvírá se nám, učíc nás milovati Pána tak, jak ona sama jej milovala!!!

Nekonečný Oceán milostí otvírá se nám
v této Božské Tváři! Stejně bez hranic a mezi
obsažen jest v Božském Srdci Páně! Propast-
ná Láska Boží volá k nám. Pán, jehož jednou
„tváří v tvář“ poznávati, okoušeti máme, zve
nás k sobě Tváří, před níž slova zmírají na
rtech a jen srdce pochopit, uchopit Ji může!!

— — — — —
— — — — —

D e o g r a t i a s !

**„Duším — které láskou ke Mně
vzplanuly a často pohledem vzpo-
mínají Mé Tváře — vtisknouti chci
Svým člověčenstvím pravý a živý
odlesk Svého Božství! Tímto jásem
zazáří nade všechny ostatní. A po
celém nebi budou se stkvěti moc-
ným světlem v nejvyšší podobnosti
s Mojí Tváří, a to věčně!...“** pravil Spasi-
tel v mystické rozmluvě sv. Gertudě Veliké.

O. A. M. D. G.

Znáte salesiánské dílo ochrany mládeže v Praze?

Před 10 lety začali stavět Salesiáni v Praze VIII-Kobylisích svůj chlapecký domov pro chudé a mravně ohrožené chlapce. Ústav byl v r. 1937 na svátek sv. Terezie Ježíškovy otevřen a přijati byli první chovanci. Později byl s velkými oběťmi rozšířen a ještě v přítomné době se pracuje na dokončení přístavby, rozšíření a zařízení ústavu, aby mohl pojmout zvýšený počet chovanců. Zamyslí se také započít v nejbližší možné době se stavbou kostela sv. Terezie Ježíškovy, aby tak byla splněna vůle zesnulého p. kardinála a salesiánské dílo v Kobylisích dokončeno.

To všechno vyžaduje velké práce, velkých obětí a velkých nákladů. **Dokážeme to jen tehdy, podaří-li se nám naléztí dostatečný počet obětavých spolupracovníků a dobrodinců, kteří nám budou chtít pomoci.**

Jak můžete pomoci?

1. Nejprve tím, že sám něco obětujete: své modlitby, sebezá-pory a dobré skutky, svou radu, svou peněžitou podporu —, aneb se přihlásíte u správy sales. díla v Praze a nabídnete své osobní služby.

2. Víte-li o přátelích a známých, o lidech dobré vůle, kteří rádi dobré věci pomáhají, upozorněte je, pošlete nám jejich adresy přimluvte se u nich za sales. dílo v Praze.

3. Jste-li činní v různých spolcích a sdruženích, můžete věno-vati někdy čistý výtěžek společných podniků, sbírek, přednášek, divadel a pod. ve prospěch sales. díla v Praze.

4. Ti, kdož dosáhli 16 roků mohou se přihlásiti za salesián. spolupracovníky neb spolupracovnice a dosáhnou mnohých du-chovních výhod.

5. Také vstupem do sdružení ctitelů P. Marie Pomocnice mů-žete získati sobě i sales. dílu v Praze na přimluvu P. Marie mocnou ochranu a požehnání Boží.

6. Výborným prostředkem, jak prospěti své vlastní duši a podporovati zároveň sales. dílo je účast na mešním Sdružení nej-světějšího Srdce Páně v Římě.

7. Salesiáni přijímají také obětiny na mše sv. a jsou Vám ochotni v tomto ohledu vyjít i časově krajně vstříc.

Nezapomínejte, že nežádáme toliko, abyste Vy pracovali s námi na díle záchrany mládeže. nýbrž i **my chceme spolupracovati s Vámi pro Vaše věčné i časné blaho a chceme Vám zajis-titi co nejvíce požehnání a milosti.**

Obracejte se v uvedených záležitostech s důvěrou vždy buď přímo na Salesiánský chlapecký domov, Praha VIII-Kobylisy, Čimická 640 Tel. RR8263 aneb na Správu salesiánského ko-stela sv. Kříže, Praha II, Na příkopě. Telefon 21307.

Sdružení ctitelů Panny Marie Pomocnice.

Těm, kdož chtějí šířiti úctu k P. Marii Pomocnici a zajistiti si i Její mocnou ochranu v životě i smrti, doporučujeme **Sdružení ctitelů Panny Marie Pomocnice.**

Členové mají podíl na všech modlitbách a pobožnostech konaných v basilice P. Marie Pomocnice v Turině i ve všech kostelích ostatních a ústavech salesiánských. Mimo to může získati každý člen plnomocné odpustky každého 24. v měsíci, ve svátky mariánské i v jiné hlavní církevní svátky a může je přivlastniti i duším v očistci. Je dána možnost získati plnomocné odpustky v hodině smrti.

Nevyžadují se žádné členské příspěvky, doporučuje se však podpora salesiánského díla, které je pod zvláštní ochranou Panny Marie Pomocnice aneb dobrovolné dárky na výlohy spojené s vydržováním mariánských pobožností v sales. kostelích.

Chceme Vám pomoci v tom nejdůležitějším

a nejpodstatnějším: v e s p á s e V a š í d u š e.

Doporučujeme Vám proto, abyste se stali členy mešního Sdružení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jehož sídlo je v Římě při basilice nejsv. Srdce Páně, kterou vystavěl na výslovné přání sv. Otce Lva XIII. sám sv. Don Bosco. Tam je obětováno každodenně šest mší sv. za všechny živé a zemřelé členy tohoto sdružení.

Zapsaní mají také účast na všech ostatních mších sv., sv. přijímáních, pobožnostech a modlitbách, které konají salesiánští chovanci a věřící v basilice božského Srdce Páně v Římě.

Mimo to mají zapsaní podíl na všech modlitbách a dobrých skutcích, které za ně obětují salesiáni a jejich chovanci ve všech 20 ústavech v Československu a jiných 2000 ústavech po celém světě a v misiích.

Podíl na těchto duchovních výhodách mají členové již od okamžiku zapsání a mohou je přivlastniti také svým drahým živým neb zemřelým a mohou zapsati do sdružení i kohokoliv jiného, na jehož spáse jim záleží, aniž by sám o tom věděl.

Žádá se, aby členové složili při zápisu jednou provždy přiměřený milodar, nejméně 10 Kčs za osobu ve prospěch salesiánských ústavů, které vydržují chudé chlapce.

Salesiáni se ze své strany zavazují splniti řádně všechny povinnosti, které na sebe převzali jak pro záchranu vašich duší, tak i pro duševní i tělesnou záchranu ohrožené mládeže.

Příhlášky přijímá a vyřizuje :

**Salesiánský chlapecký domov, Praha-Kobylisy, Čimická 640
Tel. RR8-263 aneb Správa kostela sv. Kříže, Praha II, Na příkopě - Tel. 213-07. Tam Vám bude vydán také přijímací list sdružení s programem a údaji duchovních výhod.**